

Chiều Nhạc Ân Tình - Đa Tạ Người Thương Binh - Từ Miền Đông Bắc

*Tiếng hát bay xa về vùng đất Mẹ
Mong xẻ chia những đau xót, nhục nhằn
Thân thể anh đã một phần bỏ lại
Trên chiến trường cho lý tưởng an dân
(thơ mhhlp)*

Cuộc chiến đã đi qua hơn 33 năm, nhưng vết thương đau vẫn còn nguyên vẹn trên thân thể người thương phế binh Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. Đó cũng là nỗi đau chung của toàn dân khi miền Nam bị bức tử. Vì tổ quốc lâm nguy, các anh đã đứng lên đáp lời sông núi và trả nợ máu xương, để khi cuộc chiến lụi tàn, người thương binh đã nhận chịu tủi nhục, đắng cay ở một góc đời quên lãng. Chúng ta mang ơn những người lính đã bỏ lại một phần thân thể mình ở một góc rừng, một khe suối trên đường hành quân diệt địch cho miền Nam yên bình, cho sau bao cuộc bể dâu vẫn còn một khoảng trời xanh để người ty nạn lạc loài tìm thấy tự do nơi vùng quê hương mới. Là một thói thúc không thôi, để đáp tạ nghĩa ơn và xẻ chia bất hạnh với người thương binh còn ở bên kia bờ Thái Bình Dương xa thẳm, chiều nhạc ân tình được hát lên từ miền đông bắc mong nối một vòng tay. Mời anh, mời chị, mời mẹ, mời em – chúng ta hãy cùng nhau quây quần vá lại những mảnh đời rách nát, xoa dịu những nỗi đau thương, mất mát của người đã hy sinh để lý tưởng tự do vẫn ngời sáng như một truyền thống vinh quang của người Việt Nam máu đỏ, da vàng. Hát cho người thương binh sẽ được cất cao ngọt ngào trong mùa thu tới với giọng nhạc lãng mạn của Ngô Thụy Miên và Thanh Trang suốt bốn thập niên qua.

Ngô Thụy Miên với hơn bốn mươi năm tình ca có lúc dịu êm, vỗ về, nhẹ nhàng như tiếng thở, nhưng cũng có khi cuồng nộ như những ngọn triều dâng, đã đủ cho tên tuổi anh rực sáng trong lòng người thưởng ngoạn. Và cũng từ đó đã khơi nguồn cho tiếng hát **Diễm Liên** - long lanh, sương khói - tiếng hát của nhạc thánh phòng, vang vọng, lang thang qua những rặng thông xanh của lũng thấp, đồi cao bay xa từ núi rừng Dalat, mang hình ảnh người con gái mong manh, hoa hồng nhỏ trong tay đi về phía giáo đường chiều chủ nhật: “*Rời từ giọng hát em chợt vút cao vút cao một trời, một trời. Bài ca thánh đêm vang lên trong ngày dài một nhòai một phận đời...*” (1)

Và **Thiên Kim**, với chất giọng khàn đục, không hẹn mà đã nghe vương vít một chút gì đó của Khánh Ly, một chút nữa của Lệ Thu đã là một chất men say trong lòng người ngưỡng mộ khi bờ xa vỗ về tiếng sóng: “*Nghe trong biển sóng có mùa thu trở về hôm qua. Lang thang một bóng mỗi mình em cùng giọt mưa sa...*” (2) Rồi **Trần Ngọc Thanh Tuyền** hôm nay là Đoàn Thanh Tuyền xưa từng hát du ca với Đức Huy ở sân trường Văn Khoa của những năm 70 ngày cũ. Người nữ nghệ sĩ đoạt giải nhất bộ môn vĩ cầm khi tốt nghiệp Quốc Gia Âm Nhạc từng được giới thiệu thật trang trọng trên nguyệt san Thế Giới Tự Do trước 75 ở quê nhà đã gợi nhớ trong ta một tiếng hát trẻ trung, sôi nổi của thời kỳ Đại Hội Nhạc Trẻ ở sân vận động Hoa Lư Saigon ngày đó. Tiếng hát ấy bây giờ đầm thắm, mặn mà hơn. Nếu có những thanh âm êm đềm vẫn lắng đọng miên man trên miền ký ức, thì cũng có những tiếng hát cứng cáp, vững vàng, bắt đầu cho thế hệ trẻ trên đất nước tạm dung.

Từ Bakersfield, CA một người bạn nhắn về khi được nghe **Quang Tuấn** hát lần đầu “ *Tình Khúc Mùa Đông* “ của Thanh Trang. “ *Mắt đã một chiều thu hoen lệ sâu. Tiếng đã lạc loài trong tim nghẹn ngào. Đưa em về chiều thu rơi dưới gót. Am thầm từng hồi giá buốt nghe tin đông sang...* “

Quang Tuấn là ai mà sao nghe giọng ca nồng nàn, chất ngất?

Cái vững chãi mang dáng dấp của cây tùng bách giữa ta và em, cái sừng sững như non cao trong xanh tươi bất tận, pha chút cay nồng của một ly rượu đắng đã làm nên tiếng hát mới Quang Tuấn thật âm thầm nhưng sẽ đi hia bảy dặm mai sau.

Bên cạnh một Ngô Thụy Miên đắm mình trong rừng thu xao xác: “ *Em có nghe mùa thu mưa giăng, lá đổ. Em có nghe nai vàng hát khúc yêu đương...* “ (3), thì trong một cõi riêng, nhạc sĩ **Thanh Trang** đã đưa bước chân ta về trong tĩnh lặng, nhưng bỗng bất chợt reo vui trong thể điệu Tango rộn rã, tưởng như phố xưa Saigon về qua đầu đó với tiếng guốc nào gõ nhịp trên lối cũ từng ngày vắng, những đêm thâu: “ *... Mùa thu về những phố không đèn. Mùa thu về những lối đường quen... Bây giờ là thu rồi đó em. Cây khô nghiêng lặng đứng bên thềm... Bước chân hè phố hoen vạt nắng... Em đã xa và ta bỗng quên* “ (4)

Có phải không, chúng ta chưa quên một thuở nào xa lặn lác, những giòng nhạc trữ tình của nhạc sĩ Thanh Trang vẫn được hát lên thật nhẹ nhàng, tình tự của giọng ca đầy kinh nghiệm của các nữ ca sĩ Mai Hương và Mai Hân từ các làn sóng điện của đài phát thanh Saigon và Quân Đội thời Việt Nam Cộng Hòa. “ *Một vì sao sáng trong đêm lặng lẽ. Nhạc buồn xa vắng mênh mông trần thế...* “ (5)

Và giờ đây qua bao nhiêu năm bốn ba xứ người, hồn nhạc Thanh Trang qua ý thơ Hà Nguyên Dũng mơ mộng, tha thiết hơn : “ *...Trời đang nắng bỗng mưa ai nào biết. Mưa ướt rồi mái tóc sẽ phai hương. Anh yêu lắm mùi hương trên làn tóc. Em đi qua thơm ngát cả con đường.....* “ (6)

Ở đâu, mùa nào, thời tiết nắng mưa vẫn chập chùng kỷ niệm trong tưởng nhớ một thời. Ở đâu một ngọn gió heo may hay cuối những ngày bão rớt, mùa thu về trên mênh mông đại dương, tiếng ca dạt dào trên sóng nước, không thể không nhắc đến **Hoàng Tiệp** – giọng hát mới của vùng Đông Bắc cũng đã được sản sinh từ thành phố biển quê nhà, cùng cất tiếng cho chiều nhạc nghĩa ân thêm phần thi vị.

“ *Tình yêu như nắng, nắng đưa em về, bên giòng suối mơ. Nhẹ vương theo gió, gió mang câu thề, xa đời chốn xưa...* “ (7)

Chút se lạnh mùa thu đã chợt về trong sương sớm. Hẹn gặp nhau trong chiều nhạc thính phòng “ *Tình Khúc Mùa Thu* “ để đáp đền ơn nghĩa cho người thương binh Việt Nam Cộng Hòa còn ở lại bên kia trời quê hương.

HOÀNG THỊ HƯƠNG-XÚA

Vùng Hoa Thịnh Đốn tháng 9/08.

(1), (2), (3) & (7): Từ Giọng Hát Em, Biển và Em, Mùa Thu cho Em, Riêng Một Góc Trời (Ngô Thụy Miên)

(4), (5), (6): Nói với mùa thu, Duyên Thề, Tóc em vẫn là hương của mẹ (Thanh Trang)